

ת"ד 4793/10-13 - מדינת ישראל נגד מואייד מסארוה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו
ת"ד 4793-10-13 מדינת ישראל נ' מסארוה

בפני
בעניין: כבוד השופט אהרן האוזרמן
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד לירז נבו

המאשימה

נגד

מואייד מסארוה

הנאשם

ע"י ב"כ עוה"ד שוורצברג

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום, בכך שביום 06.10.12 נהג ברכבו כשהוא שיכור ומצוי תחת השפעת משקאות משכרים, לאחר שנצפה ע"י ניידת משטרה כשהוא נכנס לצומת באור אדום בסמוך לכניסה לתחנת הדלק היובל בחולון. משהבחין הנאשם בניידת ביצע פניית פרסה חדה והחל להימלט מהניידת תוך שהוא נוהג בפראות ובצורה מסוכנת, כאשר שתי ניידות משטרה דולקות אחריו והשוטרים מורים לו במערכת הכריזה לעצור.

הנאשם המשיך בנסיעה תוך הימלטות מהשוטרים, ולא ציית להוראות השוטרים שכרזו לו לעצור. בהגיעו למחלף הירידה לכביש 20 לדרום, נכנס לצומת במהירות בניגוד לאור אדום והתנגש בעוצמה בפרטית טויוטה שנסעה מולו.

מעוצמת ההתנגשות, נהדף רכב הנאשם ימינה, עלה על המדרכה, פגע בתחנת האוטובוס שבמקום לאחר מכן סטה שמאלה, עלה על אי תנועה בנוי, פרץ את גדר הבטיחות ונעצר על המסלול הנגדי.

כתוצאה מהתאונה נחבל הנאשם בעצמו חבלה של ממש, (חתכים בקרקפת) וכן נחבלה חבלה של ממש נוסעת ברכבו, (שברים בצלעות). בנוסף נחבל נהג הרכב המעורב וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

לאחר שנתפס הנאשם בכף ע"י השוטרים, נדרש כדין למסור דגימת דם לצורך בדיקת שכרות וסרב.

זאת ועוד, הנאשם נהג ברכב כשרישיון הנהיגה שלו פקע בחודש 12/2005, וכשנהיגתו אינה מבוטחת.

ראיות התביעה לעונש:

ב"כ המאשימה עותרת לעונש של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריש שלא יפחת משנה וכן להטלת מאסר על תנאי מרתיע, פסילה ארוכה ומרתיעה שלא תפחת מ-5 שנים ופסילה על תנאי. עמדתה נשענת על העובדה כי מדובר בכתב אישום חמור הכולל על פי הנסיבות המתוארות, אישום בעבירות חמורות ביותר וכן כתב האישום לשיטת התובעת מראה ללא ספק על התנהגות עבריינית מובהקת מצדו של הנאשם וכן האירוע כולו מגלה סיכון בלתי מבוטל לעוברי הדרך.

לשיטת המאשימה, כפי שציינה התובעת בטיעוניה לעונש, מתחם הענישה המקובל במקרים דומים כאשר מדובר בצירוף העבירות נהיגה בשכרות, תאונת דרכים בה נחבלו 2 אנשים חבלות של ממש, תאונה שארעה לאחר מרדף של המשטרה אחרי הנאשם שלא ציית להוראות השוטרים לעצור ונמלט תוך כדי נהיגה פרועה, נע בין: **"מאסר בפועל ולו בדרך של עבודות שירות לצד פסילת מינימום וענישה נלווית, ועד למאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים, פסילה לשנים מעבר למינימום וענישה נלווית"**.

התובעת עותרת שלא להיעתר להמלצת שירות המבחן אשר כפי שיובא בהמשך, המליץ בתסקיר שערך על הטלת עונש של עבודות של"צ ואף מתנגדת לריצוי מאסר בעבודות שירות למרות חו"ד חיובית של הממונה על עבודות שירות, וטענה בתוקף לשיטתה כי אין מקום לריצוי עבודות שירות במקרה זה.

התובעת הפנתה לת"ד **6968-02-13** שם לשיטתה בנסיבות דומות הטיל בית המשפט הנכבד (כב' הש' רועי פרי מבימ"ש זה) עונש מאסר בפועל של 7 חודשים.

יוער כבר כעת כי לאחר שקראתי היטב את פסק הדין של כב' הש' רועי פרי, בתיק ת"ד **6968-02-13** הנ"ל, מצאתי כי באותו מקרה נמצא הנאשם בלתי כשיר לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות, על פי חוות דעת הממונה על העבודות השירות, זאת לאחר שעלה חשד כי מסר לכאורה בדיקת מהולה במים במהלך תהליך המיון בפני הממונה. עוד באותו מקרה, מדובר היה בנאשם שריצה בעבר עבודות שירות ובשל תפקוד לקוי ביותר בפעם הקודמת הוחלט אז על הפסקה מנהלית והנאשם ריצה את יתרת התקופה במאסר בפועל. על פי האמור קבע הממונה במקרה שהובא בפני כב' הש' פרי, כי הנאשם אינו ניתן להשמה במסגרת עבודות שירות.

נוכח האמור מצאתי לאבחן את המקרה שבפסק הדין עליו מתבססת המאשימה, שכן כאמור במקרה שבפני נמצא הנאשם מתאים לריצוי עבודות שירות וכן הנאשם שבפני לא ריצה מעולם מאסר קודם ואף לא ריצה בעבר עבודות שירות. מכאן שמצאתי כי ניתן לתת אמון בנאשם שריצה עבודות שירות באופן תקין, זאת בשונה לחלוטין מהמקרה האמור עליו התבססה המאשימה בטיעוניה.

הוגש גיליון הרשעות קודמות של הנאשם בתעבורה ממנו עולה כי הנאשם נוהג ברכב משנת 1998 וצבר לחובתו 15 הרשעות קודמות בתעבורה. עיינתי בגיליון ההרשעות הקודמות ומצאתי כי הרשעתו האחרונה בתעבורה משנת 2008 בעבירה מסוג ברירת קנס בגובה 100 ₪, לפני הרשעות אשר בחלקן בעבירות "טכניות" של רישיונות שאינם תקינים, וכן רוב רובן של הרשעותיו הקודמות הינן בעבירות מסוג ברירת קנס מבלי שאקל ראש בכך. ב-10 השנים האחרונות נרשמות לחובת הנאשם 3 הרשעות קודמות בלבד, כולן בברירות קנס. מדובר לפיכך במקרה ראשון מסוגו בעברו של

הנאשם.

לנאשם רישום פלילי, שהוגש ע"י המאשימה. מצאתי כי הרשעתו האחרונה של הנאשם בפלילים הינה משנת 2004 בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ותקיפת שוטר. בסה"כ לנאשם 4 הרשעות קודמות בפלילים בעבירות כאמור וכן בעבירות של החזקת אגרופן, גניבה ותקיפת שוטר.

ראיות ההגנה לעונש:

מנגד מבקשים הנאשם וסנגורו כי אתחשב בנסיבותיו האישיות והמיוחדות לטענתם של הנאשם, בכך שהנאשם בן 42, נשוי ואב ל-3 ילדים בגילאים 12 עד 15, לקח אחריות והודה בביצוע העבירות.

הסנגור המכובד מפנה לכך כי למרות עמדת המאשימה למאסר בפועל, ולמרות שהנאשם כפר תחילה בביצוע העבירות והתיק נקבע להוכחות, בחר הנאשם שלא לנסות ולנהל הוכחות בתיק, הודה, לקח אחריות וחסך בכך זמן שיפוטי. הנאשם הביע בבית המשפט חרטה על מעשיו.

הסנגור הפנה לעברו התעבורתי של הנאשם אשר לטענתו אינו מכביד. בנוסף באשר לרישום הפלילי טוען הסנגור כי מדובר בעבירות ישנות, אחרונה מ-2004 כאמור וכי הנאשם עבר בחייו תפנית חדה ומנהל בשנים האחרונות אורח חיים תקין ונורמטיבי. הנאשם כאמור בעל משפחה, מפרנס את משפחתו בצורה מיטבית, אינו מסובך בפלילים ואף אין לחובתו תיקים פתוחים במישור הפלילי.

הסנגור הדגיש בנוסף כי גם במישור התעבורתי, למרות פקיעת רישיון הנהיגה של הנאשם, הרי שלא נרשמו לחובתו הרשעות קודמות בתעבורה מאז שנת 2008 מזה כ-7 שנים. מכאן לטענת ההגנה ניתן לראות במקרה שבפני, למרות חומרת העבירות, מעידה ראשונה וחד פעמית מצדו של הנאשם.

הנאשם הופנה לשירות המבחן, נערך בעניינו תסקיר מקיף אשר הסנגור המכובד מפנה לאמור בתסקיר הן לגבי קבלת אחריות של הנאשם והן לגבי היותו בסך הכול אדם נורמטיבי. שירות המבחן לא התרשם מקיומה של בעיית אלכוהול או משימוש בסמים המצריך טיפול.

לעניין העונש מבקש הסנגור לקבל את המלצת שירות המבחן בתסקירו ולהטיל על הנאשם עונש מאסר על תנאי ושל"צ או לחילופין לקבוע מאסר בדרך של עבודות שירות ואף לתקופה קצרה מ-6 חודשים.

הסנגור המכובד נזקק בטיעוניו גם לתיקון האחרון בחוק העונשין [תיקון 113] שעניינו "**הבניית שיקול הדעת השיפוטי**" אשר קובע כיום במפורש בסעיף 40(ד) לחוק, כי בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

דין:

נהיגה בשכרות כשלעצמה, הינה מבין העבירות החמורות ביותר שבפקודת התעבורה, על אחת כמה וכמה חמור המקרה שבפני, שכן הנאשם ביצע בנוסף סידרה של עבירות קשות, הן בהמלטות מהמשטרה תוך כדי נהיגה פראית ומסוכנת הן בכך שלא ציית פעמיים לאור אדום, הן בכך שרישיון הנהיגה שלו פקע כ- 7 שנים, ובוודאי בכך שגרם לבסוף לתאונת דרכים בה נחבלו הוא ונוסעת ברכבו חבלות של ממש, נוסף לפגיעה בנהג הרכב המעורב, ולפגיעה ברכוש, בתשתית הכביש וברכבים.

נהיגה תוך שימוש באלכוהול, הינה עבירה חמורה אשר מסוכנות רבה טמונה בה. אין ספק כי שימוש באלכוהול משפיע לרעה ובאופן קיצוני על כושר הנהיגה, באשר הוא מעוות את תחושת המציאות של הנהג ומשפיע לרעה על כושר קבלת ההחלטות ועל מהירות התגובה שלו. במקרה שבפני אין מדובר רק בפוטנציאל של סכנה אלא בסיכון שהתממש. לא למותר לציין כי אך בנס לא נסתיימה נהיגתו של הנאשם בנסיבות המתוארות בתוצאות חמורות הרבה יותר בנפש.

בת.פ 308/95 (י-ם) מ"י נ' אשר גבארה [פורסם בנבו] (1995), מכנה כבוד השופט רובינשטיין את השכרות, במילים חריפות כ - "הפקרות גמורה המסכנת את הבריות".

בע"פ 3638/12 וקנין נ' מ"י [פורסם בנבו] (2012), שב וקבע כב' הש' רובינשטיין עמדה נחרצת כי:-

" נזכור כי נהיגה בשכרות הינה מן הרעות החולות שבכביש, שסכנתן בצידן ועלולות לגרום לאסונות, בחינת 'מכונת מוות נעה'. ההחמרה היא גישה המחוקק, וסטיה ממנה היא חריג, והמחמיר אינו מפסיד "

ועוד ברע"פ 4265/12 [פורסם בנבו] (2012), שב וכתב כב' השופט רובינשטיין:-

" אשוב ואטעים כי שכרות היא אם כל חטאת בכביש... "

בע"פ 2508/11 סמולנסקי נ' מ"י [פורסם בנבו] (2011), קבע כב' הש' גובראן כי :-

" נדמה כי אין צורך להכביר מילים על חומרת העבירה שביצע המבקש ועל הצורך בנקיטת מדיניות ענישה מרתיעה בעבירה של נהיגה בשכרות. כידוע, נהיגה במצב של שכרות מסכנת את חייהם של הנוהגים בכביש והיא מהווה גורם מרכזי למספרן הרב של תאונות הדרכים. לכן, יש לנקוט במדיניות ענישה מרתיעה ולהעניש בחומרה נהגים הנתפסים כאשר הם נוהגים בשכרות. "

וכן נקבע כי-

" נהיגה במצב שכרות היא עבירה המסכנת לא רק את הנהג פורע החוק אלא את הנוסעים עימו ואת המכוניות שבקרבתן הוא נוסע. נהג אשר מוכן לנהוג במצב של שכרות צריך לדעת, כי באם יתפס, צפוי הוא להיענש בחומרה רבה. "

הנה כי כן, על פי נסיבות המקרה לבדן, אין ספק כי ראוי להטיל על הנאשם ענישה כבידה ומרתיעה ואף ראוי לו כי יימצא את מקומו מאחורי סורג ובריח, לתקופה משמעותית.

קביעת מתחם הענישה:

ביום 10.07.2012 נכנס לתוקפו תיקון 113 לחוק העונשין שעניינו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" הקובע את העקרונות והשיקולים המנחים את בית המשפט בעת מתן גזר דין. התיקון קובע כי העיקרון שינחה את בית המשפט בבואו לחרוץ את דינו של נאשם הוא עקרון ההלימה, לאמור, בחינת קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה לבין מידת אשמו של הנאשם וסוג העונש שיוטל עליו בסופו של יום.

עוד קובע התיקון (בסעיפים 40ב ו- 40ג) כי במכלול השיקולים שעל בית המשפט לשיקול עליו לבחון גם את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, וכן את מדיניות הענישה המקובלת לגבי ענישה במקרים אלה. סעיף 40ד, קובע כי בית משפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

נוכח האמור ובטרם אגזור את העונש, אני קובע כי מתחם הענישה המקובל על פי פסיקת בתי המשפט במקרים דומים, נע כמניפה בין 6 חודשי מאסר שירותו בעבודות שירות ל- 6 חודשי מאסר בפועל. בנוסף מתחם הענישה כולל את פסילת רישיון הנהיגה של הנאשם לתקופה של בין 36 ל- 60 חודשים, קנס גבוה וענישה מותנית נוספת (מאסר ופסילה).

תסקיר שירות המבחן:

ביום 12.04.15 התקבל תסקיר שירות המבחן אשר מתבסס על פגישה של קצינת המבחן ושיחה עם הנאשם. על פי קצינת המבחן בולטת התרשמותה החיובית מהנאשם.

קצינת המבחן מצאה כי הנאשם אדם נורמטיבי בן 42, נשוי ואב ל-3 ילדים קטינים, עובד מזה כ-20 שנה בעבודות שיפוצים באופן סדיר וקבוע. על פי התרשמות קצינת המבחן הנאשם מגלה מאמצים רבים לתפקד באורח תקין מבחינה אישית, משפחתית ותעסוקתית ואחראי לפרנס את משפחתו.

על פי דרישת קצינת המבחן מסר הנאשם פעמיים בדיקות שתן אקראיות, בשירות המבחן, אשר נמצאו נקיות משימוש בסמים מכל סוג שהוא. קצינת המבחן התרשמה כי לא קיימת בעיית אלכוהול או שימוש בסמים מצדו של הנאשם המצריכה התערבות השירות וטיפול.

קצינת המבחן התרשמה משיחה עם הנאשם וכן מבחינת עברו התעבורתי והפלילי, כי מאחר ועיקר הרשעותיו הקודמות גם בפלילים וגם בתעבורה הן ישנות, הנאשם אכן מראה בהתנהגותו כי עשה שינוי בחייו, שינוי שבו החל הנאשם לדבריו לפני כ-11 שנה ומאז, מקפיד הנאשם לשמור על אורח חיים תקין ונורמטיבי ונמנע מכל הסתבכות עם החוק.

קצינת המבחן הדגישה כי הנאשם מקבל אחריות מלאה לביצוע העבירה, מכיר בחומרת העבירות שבצע ובתוצאות מעשיו ומבטא נכונות לבצע עבודות שירות לתועלת הציבור כעונש.

שירות המבחן בא בפני בהמלצה עונשית למתן צו של"צ בהיקף של כ- 120 שעות, במסגרת עמותות שונות בטייבה. בנוסף הומלץ להעמיד את הנאשם תחת צו מבחן למשך שנה במהלכו יחויב הנאשם להשתתף בקבוצה פסיכו-חינוכית למניעת נהיגה תחת השפעת אלכוהול בשיתוף עמותת "אפשר".

במקביל, נשלח הנאשם לראיון בפני הממונה על עבודות שירות בשב"ס והתקבלה חוות דעת חיובית על פיה הנאשם נמצא מתאים, לאחר שהביע הסכמתו לכך, לריצוי מאסר בעבודות שירות ונמצא לו מקום לריצוי העבודות במסגרת "מוסד אונים" בכפר-סבא.

שיקום הנאשם וחזרה למוטב:

במקרה דנן, יש להכריע האם יש להעדיף את עיקרון השיקום על פני עיקרון הגמול וההלימה בעניינו של הנאשם, שכן מחד, מעשיו חמורים ומאידך, אין להתעלם מתהליך השיקום שעבר הנאשם לאחר ששינה מדפוסי חייו העבריינים וחדל מריצוי עבירות פליליות ועבירות תעבורה, בעשור האחרון.

יש להוסיף כי על פי תסקיר שירות המבחן בעברו הישן של הנאשם שימוש לרעה באלכוהול, אף שלא התבטא בעבירות פליליות וכן הנאשם מסר כי השתמש בסמים מסוג חשיש מגיל 17 ועד לפני כ-9 שנים (סה"כ תקופת חיים של כ-26 שנה).

בפסיקה ענפה של ביהמ"ש העליון, הדגיש ביהמ"ש את חשיבות ההיבט השיקומי. גם במקרים קשים ובעבירות חמורות, העדיף ביהמ"ש העליון לפסוק בעד שיקומו של הנאשם, חרף מעלליו הקשים.

בע"פ 8092/04 ישראל חביב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2004), ביטל בית המשפט העליון עונש מאסר של 40 חודשים, עקב שיקומו של הנאשם מסמים. בית המשפט עמד על חשיבות השיקום כשיקול חשוב בענישה.

ברע"פ 5066/09 ירון אוחיון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2010), הורשע הנאשם בבימ"ש קמא בעבירות מרמה, ונשלח למאסר של 54 חודשים. ביהמ"ש המחוזי, בדעת רוב, הקל במידת מה בעונשו. בית המשפט העליון התיר ערעור בגלגול נוסף עמד בהרחבה על האינטרס הציבורי בשיקום העבריין ועל חשיבות שיקול זה בגזירת הדין ובסופו של יום הפחית באופן ניכר מעונש המאסר.

בע"פ 4075/12 כפיר בן חמו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2012), קיצר בית המשפט העליון עונש מאסר של 18 חודשים שהוטל במחוזי, ל-6 חודשים שירוצו בעבודות שירות, עקב שיקומו של הנאשם, נסיבות חייו הקשות ובשל שיהוי

בהגשת האישום.

הרציונל העומד ביסוד פסיקה זו, הוא רציונל פשוט, שהשכל הישר וטובת הציבור בבסיסו. נאשם אשר בעברו הרשעות בפלילים, אשר שינה מדרכיו עלה על דרך הישר, אם השינוי מוכח לא רק בהבל פיו אלא במידה רבה מוכח גם מתוך העדר הרשעות או תיקים פתוחים במשך עשר השנים האחרונות, נאשם כזה, מן הראוי לנקוט בו התחשבות במסגרת העונש שראוי למדוד לו, ראוי שלא לשלוח אותו למאסר בפועל ולבכר תחת זאת, ענישה שיהיה בה דגש על היבטים שיקומיים.

אין ספק, אם יצליח שיקומו של העבריין במקרה כזה, יטיב הדבר עם החברה כולה. במקרה המתאים, נעדיף להקל בעונשו של העבריין כדי לאפשר לו להתמיד בדרך הישר, מתוך ראיית טובת הציבור.

כאמור אף המחוקק נדרש לאחרונה, בתיקון 113 לחוק העונשין, לחשיבותו של ההיבט השיקומי, וציווה בסעיף 40ד לחוק העונשין, כי כאשר ביהמ"ש מוצא, כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי ביהמ"ש לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו. עקרון השיקום, כשיקול בר חשיבות בעת גזירת הדין, זכה עם התיקון לחוק, למעמד חוקי, כעקרון בר משקל, המאפשר לבית המשפט, במצוות המחוקק, אף לסטות לקולא מהעונש ההולם במקרים המתאימים.

קביעת העונש:

עונשו של הנאשם ייגזר כמצוות המחוקק, תוך הקפדה על ההלימה בין העבירה לעונש, ובהתאם לחומרת העבירה ולמידת אשמו של הנאשם. ועוד בבואי לגזור את עונשו של הנאשם לקחתי בחשבון כי הענישה הנוהגת בשיטתנו הינה לעולם ענישה אינדיווידואלית ולא מכאנית, שיטת המשקללת את נסיבותיו האישיות של כל אדם ואדם. יפים לעניין זה דבריה של כבוד השופטת (בדימוס) דליה דורנר בע"פ 5106/99 אבו-ניג'מה נ' מ"י [פורסם בנבו] (1999):

"ענישת עבריינים אינה עניין מכאני. לא ראוי להטיל גזרי-דין לפי תעריפים. בגדר שיקול-הדעת הרחב שמוענק לשופטים בשיטתנו, שבה החוק קובע לרוב עונש מרבי, על השופטים מוטל לקבוע את העונש ההולם לנאשמים האינדיווידואליים העומדים בפניהם".

לעניין חומרת העבירות, כאמור, אין ספק כי מדובר באירוע חמור המבטא סיכון ממשי לציבור.

לעניין מידת "אשמו" של הנאשם, נקודת המוצא היא מדובר בצירוף עבירות חמורות וכי אין מדובר רק בפוטנציאל של סיכון הציבור אלא מעשיו של הנאשם הסתיימו הלכה למעשה בגרם תאונת דרכים ואף בחבלות של ממש לו עצמו (חתכים בקרקפת) ולנוסעת ברכב (שבר בצלעות), אם כי החבלות של ממש הינן ברף הנמוך של החבלות, והנאשם והנוסעת התאוששו לחלוטין מהפגיעה בהם.

האזנתי לנאשם אשר טען בפני לעונש. שמעתי ממנו הבעת צער וחרטה. שמעתי מפיו כי הוא עושה מאמצים רבים מאז התחתן והקים משפחה בעשור האחרון, להימנע מהסתבכות בפלילים. הנאשם סיפר על השינוי שעשה בחייו וביקש כי לא אשלח אותו לריצוי מאסר בפועל מאחר ועונש שכזה לדבריו יכה בו בצורה שיקשה עליו מאוד להתאושש ממנה וכן הנאשם חושש כי עצם ריצוי המאסר בבית הסוהר בחברת האסירים הנוהגת בו, עלולה להשפיע עליו בצורה שלילית ולגרום להתדרדרותו.

להערכת, על בסיס התהליך המתואר, נוכח מסקנות קצינת המבחן והמלצתה בתסקיר שערכה לנאשם, אני נכון להעריך כי פוטנציאל השיקום של הנאשם הינו ניכר ורב. תסקיר קצינת מבחן "חיובי" ביותר, כך גם ההתרשמות מהנאשם עצמו. התבוננות בגיליון ההרשעות קודמות, וברישום הפלילי של הנאשם, אכן תומכת במסקנת שירות המבחן כי ניתן לראות במקרה שבפני, מעידה חריגה, מבלי לגרוע מחומרת העבירות שבצע הנאשם. אני מקבל את התרשמות קצינת המבחן.

אמת, שליחתו של הנאשם למאסר תיתן לנאשם את הגמול לו הוא ראוי בגין מעשיו. אך יחד עם זאת בטווח הארוך עלול הדבר לחזור "ולהכות" בחברה, אם הנאשם יחזור וידרדר לשימוש בסם או באלכוהול ויבצע עבירות נוספות. מכך החברה לא רק שלא תצא נשכרת אלא תיפגע. מכאן עולה כי ראוי לתת את הדעת במקרה דנן, לא על הטווח המידי של ענישת הנאשם, אלא על הטווח הארוך, על התועלת שתצמח לחברה מזה שנאשם שבעברו שנים של שימוש בסם, ישוב ויעלה על דרך הישר.

הדבר מתיישב אף עם מדיניות שיפוטית עונשית ראויה, קרי: ראוי שבית המשפט יעודד עבריין שמביע נכונות מעשית, חדל מסורו, מיטב דרכיו, וגואל עצמו מהתמכרות הרסנית. ידעו נאשמים, כי מי שעושה מאמץ ויוצא ממעגל העבריינות, ופונה אל דרך הישר, יזכה לתמיכתו של בית המשפט.

סיכומי של דבר, נוכח המתואר, התרשמתי כי במקרה זה ראוי לשקול שיקולי שיקום וחזרה למוטב של הנאשם, וכי יש מקום לגזור את עונשו של הנאשם שבפני ברף התחתון של מתחם הענישה.

ועוד, לא נעלם מעיני כי מדובר באירוע מחודש 06.10.12 ומאז חלפו כמעט 3 שנים ואף משום כך אינני מוצא מקום להטיל על הנאשם, במקרה זה, עונש של מאסר בפועל.

שמעתי את הצדדים וטיעוניהם לקולא ולחומרא, שקלתי את האינטרס הציבורי במניעת נהיגתם של נהגים שיכורים, התרשמתי מעברו התעבורתי והפלילי של הנאשם כפי שהוצג בפני, ומנגד התחשבתי גם בנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי ששמעתי מפיו של הנאשם עצמו ומסנגורו המלומד.

עינתי בתסקיר שירות המבחן ובהמלצותיו ואף בחוות דעת הממונה על עבודות השירות. מצאתי לנכון לתת משקל ניכר כאמור לעובדה כי הנאשם עלה להערכת כפי שעולה גם מהתרשמות קצינת המבחן על דרך חדשה בחייו. יש להערכת בעצם ניהול ההליך הפלילי הנוכחי, כדי להוות עבור הנאשם תמרור אזהרה, וכדי לשמש עבור הנאשם גורם מרסן

וממתן, שימנע חזרה מצדו על העבירות.

לאור כל האמור, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. 6 חודשי מאסר. המאסר ירוצה בעבודות שירות.

הנאשם יבצע את עבודות השירות במסגרת "מוסד אונים" בכפר סבא ויועסק 5 ימים בשבוע 8.5 שעות יומיות. הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות ביום 14/7/15 בשעה 8:00 במשרדי הממונה על עבודות שירות שב"ס רמלה.

הנאשם מוזהר כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים וכי אי עמידה בדרישות העבודות עלולה להוביל לביטול עבודות השירות ובמקרה זה ריצוי יתרת התקופה במאסר בפועל.

2. פסילה בפועל של רישיון הנהיגה למשך 60 חודשים.

הפסילה תחל היום והיא במצטבר לכל פסילה אחרת. הנאשם מוזהר כי עליו להפקיד רישיון נהיגה או תצהיר חליפי במזכירות ביהמ"ש, היום, על מנת שמניין ימי הפסילה יחל.

3. 7 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי שלא ינהג בשכרות או תחת השפעת משקאות משכרים או תחת השפעת סם או יסרב לבדיקת אלכוהול או סם מכל סוג.

4. 6 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי שלא ינהג בפסילה.

5. התחייבות כספית בסך 20,000 ₪ למשך 3 שנים עליה יחתום הנאשם, שלא יעבור עבירה של נהיגה בשכרות או תחת השפעת משקאות משכרים או סם, או ינהג בפסילה. ההתחייבות תחתם היום. לא יחתום ייאסר ל- 5 ימים.

6. קנס בסך 1000 ₪. הקנס ישולם ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, התשלום הראשון לא יאוחר מיום 01.08.15.

זכות ערעור כחוק בפני בית המשפט המחוזי בתל אביב בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"ד תמוז תשע"ה, 01 יולי 2015, במעמד הצדדים.

